

**Atzinums par Komisijas paziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam par personu, kurām nepieciešama starptautiskā aizsardzība, pārvaldītu ieceļošanu uzlabot ilgtspējīgu risinājumu pieejamību**

(COM(2004) 410 galīgā red.)

(2005/C 157/16)

2004. gada 25. augustā saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 262. pantu Komisija nolēma konsultēties ar Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteju par Komisijas paziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam par personu, kurām nepieciešama starptautiskā aizsardzība, pārvaldītu ieceļošanu — uzlabot ilgtspējīgu risinājumu pieejamību

Nodarbinātības, sociālo jautājumu un pilsonības specializētā nodaļa, kurai tika uzdots sagatavot Komitejas atzinumu par šo jautājumu, 2004. gada 25. novembrī izstrādāja savu atzinumu (ziņojuma sniedzējs LE NOUAIL-MARLIÈRE kundze).

Savā 413. plenārajā sesijā 2004. gada 15. un 16. decembrī (15. decembra sēdē) Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja ar 139 balsīm par, 1 balsi pret un 9 atturoties pieņēma sekojošu atzinumu.

## 1. Komisijas dokumenta saturs

1.1 Šis paziņojums ir Komisijas atbilde uz 2003. gada 19. un 20. jūnija Saloniku Eiropadomes secinājumu 26. punktu, kurā Komisija tiek aicināta “izpētīt visus parametrus, kas ļautu padarīt sakārtotāku un koordinētāku iebraukšanu Eiropas Savienībā personām, kurām nepieciešama starptautiska aizsardzība, un izpētīt, kā šo personu izcelsmes reģioni varētu labāk nodrošināt viņu aizsardzību”.

1.2 Šis paziņojums ir sadalīts četrās nodaļās, no kurām **pirmā** ir veltīta “visu parametru izpētei, kas ļautu padarīt sakārtotāku un koordinētāku iebraukšanu Eiropas Savienībā personām, kurām nepieciešama starptautiska aizsardzība”.

1.3 Dzīvesvietas maiņa nozīmē bēgļu nogādāšanu no pirmās uzņemšanas valsts vai tranzītvalsts Eiropas Savienības vai trešo valstu (Kanādas, Savienoto Valstu, Austrālijas, ...) teritorijā, un tiek definēta kā sakārtota un koordinēta iebraukšana Eiropas Savienībā. Tai varētu būt nozīmīga loma Eiropas Savienības kopīgajā patvēruma sniegšanas politikā. Komisija uzskata, ka ir pietiekami daudz iemeslu, lai turpmāk šajā jomā tiktu izstrādāta pieeja un īstenota dzīvesvietas maiņas programma Eiropas Savienības līmenī.

1.4 **II nodaļā** pētīts, kā izcelsmes reģioni varētu labāk nodrošināt aizsardzību personām, kurām nepieciešama starptautiska aizsardzība, un kā Eiropas Savienība varētu palīdzēt šo uzdevumu veikt.

1.5 Pasākumi aizsardzības spēju uzlabošanai ir jāiekļauj koordinētā un sistemātiskā pieejā jautājumam. Šajā kontekstā ir jācenšas izstrādāt kritēriju sistēmu efektīvai aizsardzībai, uz kuru ar Eiropas Savienības palīdzību un partnerību būtu jātiecas uzņemšanas valstij. Šajā nolūkā Eiropas Savienībai vispirms vajadzētu analizēt pasākumus, ko tā pati iesaka, lai garantētu aizsardzību tiem, kuriem tā nepieciešama, un kas liktu uzsvāru uz aizsardzību pret vajāšanu un apspiešanu,

nodrošinātu pieeju likumīgai procedūrai un iespējai saņemt pietiekami daudz līdzekļu savu vajadzību apmierināšanai.

1.6 Aizsardzības komponentus, kas norādīti turpmāk, no vienas puses vajadzētu uzskatīt par atbilstošiem rādītājiem, lai novērtētu kādas uzņemšanas valsts aizsardzības iespējas, un lai noteiktu, vai piemērotā aizsardzības sistēma būs ilglaicīga, un no otras puses, tiem būtu jākalpo par orientieriem, lai izstrādātu kritēriju sistēmu attiecība uz aizsardzības spēju nostiprināšanu:

— Pievienošanās bēgļu aizsardzības instrumentiem, ieskaitot reģionālos instrumentus, kā arī citus līgumus par cilvēktiesībām un starptautiskajām humānajām tiesībām, šo instrumentu ievērošana un atkāpju atcelšana;

— Nacionālā juridiskā struktūra: bēgļu un patvēruma likumdošanas pieņemšana/grozišana;

— Patvēruma meklētāju un bēgļu reģistrācija un viņu pieprasījumu rakstiska, detalizēta izpēte;

— Patvēruma meklētāju uzņemšana;

— Atbalsta sniegšana ekonomiskai neatkarībai un vietējai integrācijai.

1.7 **III nodaļā** aplūkots, kā panākt integrētu, globālu, līdzsvarotu, elastīgu un dažādiem imigrācijas un patvēruma jautājumiem atbilstošu pieeju.

1.8 Lai to paveiktu, Komisija piedāvās ilgtermiņa programmas Eiropas Savienības reģionālajai aizsardzībai ar patvēruma un imigrācijas jomā veicamo darbību un projektu sarakstu un kalendāru. Šīs programmas tiks izstrādātas sadarbībā ar attiecīgā reģiona trešajām valstīm. Šīs programmas tiks sastādītas vienlaikus ar reģionu vai valstu stratēģijām, kas veidos globālu Kopienas attiecību struktūru ar citām jaunattīstības valstīm, ievērojot tos pašus ciklus.

1.9 Eiropas Savienības reģionālās aizsardzības programmas tiks izstrādātas atbilstoši pasākumu “grozam”, kāds jau dažviet eksistē šo programmu izstrādāšanas laikā vai gaidot citus priekšlikumus: pasākumi aizsardzības spēju pastiprināšanai, reģistrācijas sistēmas izstrādāšanai, programma dzīvesvietas maiņai Eiropas Savienības līmenī, palīdzība vietējo infrastruktūru uzlabošanai, palīdzība to personu, kurām nepieciešama starptautiska aizsardzība trešajā valstī, vietējai integrācijai, sadarbība legālās imigrācijas jomā, rīcība imigrantu plūsmas vadīšanai, pasākumi atpakaļ nosūtīšanai.

1.10 Visbeidzot, **IV nodaļā** izklāstīti šī paziņojuma secinājumi un norādīts vēlamais attīstības ceļš, kuram tiek lūgts Eiropas Padomes un Parlamenta atbalsts.

## 2. Vispārīgie norādījumi

2.1 Komiteja atbalsta Komisijas centienus, kas balstās uz Apvienoto Nāciju Augstā komisāra bēgļu jautājumos ieteikumiem, bet uzskata par nepietiekamām Komisijas paziņojumā ietvertās starptautiskā aizsardzības līmeņa garantijas, kas ir spēkā kopš 1951. gada. Diemžēl joprojām ir nepieciešams šo līmeni garantēt vai paaugstināt, jo starptautiskajā kontekstā vēl ir zināmas uz naidu balstītas diskriminācijas situācijas, kas var novest pat pie bruņota konflikta, diskriminācijas, kas skar civiliedzīvotāju grupas vai individuus, kuri pieder kādai sociālai grupai, un individu vai grupu vajāšana valsts vai nevalstisku organizāciju līmenī. No šāda redzes viedokļa, Komiteja veicina darbu, kas tiek veikts Apvienoto Nāciju Augstā komisāra bēgļu jautājumos “Konvencijas +” ietvaros, kura mērķis ir uzlabot un pielāgot bēgļu statusu un Ženēvas konvenciju.

2.2 Dzīvesvietas maiņas programmu priekšlikumos vajadzētu vairāk uzsvērt, ka dzīvesvietas maiņas galvenajam mērķim ir jābūt ilgtermiņa risinājumam un cik vien iespējams ātrākai bēgļu statusa un starptautiskas aizsardzības piemērošanai personām, kurām tas nepieciešams, saskaņā ar direktīvu par atbilstošiem apstākļiem šī statusa atzīšanai<sup>(1)</sup>, normālu un cilvēka cienīgu dzīves apstākļu izveidošanai, kā tas noteikts Ženēvas konvencijā un Augstā komisāra bēgļu jautājumos procedūru rokasgrāmatā.

2.3 Komiteja uzsver, ka legālais statuss būtu jāatzīst visām dalībvalstīm, lai piemērotu un atbalstītu dzīvesvietas maiņas programmas, kas jau pastāv dažās dalībvalstīs, un jātiecas uz kopīgu normu pieņemšanu, lai izplatītu šīs programmas visās Eiropas Savienības dalībvalstīs un tajās valstīs, kuras pievienojušās Ženēvas konvencijai.

2.4 Šīs programmas būs atbilde uz to personu vajadzībām, kurām nepieciešama reāla starptautiska aizsardzība 1951. gada konvencijas nozīmē, un tās aizkavēs “nelikumīgu palīdzību”, kuras rezultātā tiek novājināts bēgļu statuss un aizsardzības līmenis. Komiteja pievienojas šīm bažām, tomēr atgādina, ka:

<sup>(1)</sup> Skatīt direktīvu 2004/83/EK, kuru Padome pieņēma 2004. gada 29. aprīlī.

— Eiropas Savienības dalībvalstu, kas pievienojušās 1951. gada konvencijai, pienākums ir un paliek, pat ja dažas valstis to vairs necenšas darīt, pieņemt un izskatīt patvēruma pieprasījumus, un pirms patvēruma pieprasījuma noraidīšanas izpētīt, vai atgriešanās nav bīstama personas dzīvībai.

— Patvēruma meklētāju uzņemšanas nosacījumi dažās dalībvalstīs ir pārveidoti par patvēruma meklētāju “aizturēšanas” nosacījumiem — pieprasījums ir saņemts, bet nav vēl izskatīts — un tas ir iemesls sabiedrisko sociālo dienestu ziņojumiem, kuros atklājas pašus patvēruma meklētājus un pilsonisko sabiedrību traumējoši fakti. Tas veido katastrofālu viedokli par patvēruma jautājumiem vispār.

— Ievērojamam uzlabojumam būtu jābūt vienam no paziņojumā minētajiem mērķiem, īpaši attiecībā uz pārvietošanās brīvību, finansiālu palīdzību, specializētu organizāciju palīdzību bēgļiem un integrāciju veicinošām programmām.

— Jāuzlabo nosacījumi par *nevalstisko organizāciju un bēgļu palīdzības organizāciju klātbūtni* uzņemšanas centros, slēdzot partnerattiecību līgumus ar uzņemšanas valsts varas institūcijām vai vismaz izskaidrojot bēgļiem viņu tiesības.

2.5 Izveidojušās paralēles starp starptautiskas aizsardzības pieprasītājiem un cīņu pret nelegālo imigrāciju rada iespaidu, ka ikviens patvēruma pieprasījums ir tiesību ļaunprātīga izmantošana un ir nepamatots, un ka bēgļu statusa aizsardzība nevar notikt bez globālu represīvu pasākumu pastiprināšanu, kas nedz uzlabo, nedz padara skaidrāku sabiedrības viedokli par tās pienākumiem.

2.6 Kā ieteikts Eiropas Parlamenta ziņojumos<sup>(2)</sup>, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas<sup>(3)</sup> un starptautisko organizāciju ieteikumos<sup>(4)</sup>, programmām nevajadzētu aizstāt dalībvalstu veiktās procedūras un individuālu pieprasījumu izskatīšanu.

<sup>(2)</sup> Skatīt Eiropas Parlamenta ziņojumu A5-0304/2001 (referents: R. J. E. EVANS) par Komisijas lēmumu “Pretim kopīgas patvēruma procedūras un vienota statusa noteikšanai personām, kurām ir jāpiešķir patvērums” (KOM(2000)755 galīgā versija) un ziņojumu A5-0291/2001 (referents: R. G. WATSON) par direktīvu minimālajām normām attiecībā uz bēgļu statusa piešķiršanas un atņemšanas procedūrām. Eiropas Parlamenta ziņojumu A5-0144/2004 (referents: Luís Marinho) par Komisijas paziņojumu Eiropas Padomei un Parlamentam: Pretim pieejamākam, taisnīgākam un organizētākam patvēruma režīmam (COM(2003)315 galīgā red.).

<sup>(3)</sup> Skatīt Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas lēmumu par Komisijas paziņojumu “Pretim kopīgai patvēruma procedūrai un vienādam statusam, kas būtu spēkā visā Eiropas Savienībā, visām personām, kurām ir jāpiešķir patvērums” (KOM(2000)755 galīgā versija), kas publicēts 2001. gada 17. septembra Oficiālajā Vēstnesī (referenti: M. MENGOZZI un M. PARIZA CASTAÑOS) un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas lēmumu par direktīvu minimālajām normām attiecībā uz bēgļu statusa piešķiršanas un atņemšanas procedūrām, kas publicēts 2001. gada 10. septembra Oficiālajā Vēstnesī 193 (referents: M. MELICIAS).

<sup>(4)</sup> Īpaši Apvienoto Nāciju Augstais komisārs bēgļu jautājumos, Eiropas Bēgļu un izsūtīto padome un Caritas Europe.

2.7 Šajā sakarā Komiteja atgādina, ka personas, kuras mēģina un kurām izdodas šķērsot Eiropas Savienības robežu cerībā, ka viņām tiks dots patvērums, ir tikai maza daļa (aptuveni viena simtdaļa) no visām tām personām, kurām ir tiesības lūgt patvērumu. Lai precīzi noteiktu Eiropas Savienības saistības un pienākumus, būtu jāatsaucas uz Apvienoto Nāciju augstā bēgļu komisariāta 2003. gada ziņojumu, kurā noteikts to personu un iedzīvotāju skaits, uz kuriem attiecas Augstā komisāra bēgļu jautājumos kompetence vai kuras attiecas uz Augstā komisāra bēgļu jautājumos kompetenci.

### 3. Īpaši vērojumi

3.1. Ņemot vērā vērtējuma bilanci, ko apkopojušas Eiropas nevalstiskās organizācijas un institūcijas, ieskaitot Eiropas Parlamentu, Komiteja baidās, ka ierobežojumi, kas jāievēro dalībvalstīm, lai noteiktu pieejas kritērijus dzīvesvietas maiņas programmām, pamazām varētu izraisīt 1951. gada Ženēvas konvencijas normu un 1967. gada Ņujorkas protokola garantētās aizsardzības samazināšanos.

3.2 Augstā komisāra bēgļu jautājumos dienestu veiktā starptautisko aizsardzību meklējošo bēgļu atzīšana "prima facie" pirmajā uzņemšanas valstī un izcelsmes reģionos nenozīmē bēgļu statusa atzīšanu saskaņā ar Ženēvas konvenciju, bet ļauj Augstajam komisāram bēgļu jautājumos sastādīt to personu sarakstu, kurām ir likumīgas tiesības izmantot dzīvesvietas maiņas programmu. Pirmās uzņemšanas valstīm, tranzītvalstīm vai valstīm, kurās bēgļi apmetīsies, nāksies atzīt konvencionālo bēgļu statusu vai papildu aizsardzību. Dzīvesvietas maiņas programmas izmantotāji būs jāatzīst kā starptautiskās aizsardzības statusa īpašnieki.

3.3 Komiteja vēlreiz uzsver nepieciešamību individuāli izpētīt katru patvēruma pieprasījumu, neatkarīgi no dzīvesvietas maiņas programmu izmantošanas tiesībām (ar tiesībām uz juridisku palīdzību izraidīšanas pasākumu atcelšanai) un baidās, ka skaidras atbildības uzņemšanās un tās sadales trūkuma dēļ varētu izveidoties nenoteikta atbildības neuzņemšanās zona, par spīti Dublīnas 2. konvencijai, *kura nav saistoša ar izcelsmes reģionos esošajām uzņemšanas vai tranzītvalstīm*. Turklāt nosacījumi starptautiskās aizsardzības statusa atzīšanai saskaņā ar dzīvesvietas maiņas programmas piemērošanu varētu novest dalībvalstīs, kuras piedalās dzīvesvietas maiņas programmās, pie konvencionāli atzīto vai papildu aizsardzību saņemošo bēgļu skaita samazināšanas.

3.4 Komiteja atbalsta Komisijas priekšlikumu kā Eiropas Savienības ieguldījumu *efektīvā bēgļu, kuriem piešķirts bēgļu statuss, aizsardzībā*, ja tiek piemērotas procedūru juridiskās garantijas un patvēruma meklētāju individuālās tiesības, saskaņā ar starptautiskajām konvencijām, īpaši Ženēvas un Ņujorkas konvencijām un ja netiek pārkāptas to bēgļu, kuri neietilpst

atlases kritērijos dzīvesvietas maiņas programmām, tiesības. *Komiteja nelabvēlīgi raudzīsies uz to, ja pirmās uzņemšanas valsts vai tranzītvalsts iespēju palielināšana izpaudīsies kā Eiropas Savienības dalībvalstu atteikšanās no pienākuma atzīt bēgļa vai papildu aizsardzības izmantotāja juridisko un likumīgo aizsardzību.*

3.5 Komiteja iesaka realizēt un pārskatīt saskaņotās procedūras, ko Padome pieņēma 2004. gada 29. aprīlī, un neuzskatīt par šā paziņojuma mērķi patvēruma pieprasījumu izskatīšanas novirzīšanu uz izcelsmes reģioniem. Komiteja, gluži pretēji, iesaka dalībvalstīm strādāt tā, lai piemērojamās minimālās normas iedrošinātu dalībvalstis piemērot garantijas, kuras varētu iziet arī ārpus ieteiktajām normām.

3.6 Paliek vēl daudz reģionu, kuri varētu kļūt par patvēruma meklētāju izcelsmes zonām diskriminācijas, cilvēktiesību neievērošanas, cilvēktiesību aizstāvju vajāšanas, dabas katastrofu dēļ, vai saistībā ar badu, spekulāciju, klimata izmaiņām, vai vaiāku šo iemeslu dēļ. Tāpēc Komiteja šaubās, vai valstis, kas robežojas ar patvēruma meklētāju izcelsmes valstīm, ir tā drošākā vieta, kur uzņemt, atzīt un sadalīt visus bēgļus, kuriem ir tiesības izmantot dzīvesvietas maiņas programmas. Komiteja nopietni šaubās arī par Eiropas Savienības pārstāvniecību trešajās valstīs spēju to izdarīt bez organizētās pilsoniskās sabiedrības palīdzības un iesaistīšanās. Komisija iesaka realizēt un pārskatīt Padomes 2004. gada 24. aprīlī pieņemtās saskaņotās procedūras, pirms pāriet pie nākamā posma, kurā tiktu decentralizēta patvēruma pieprasījumu izskatīšana izcelsmes reģionos.

3.7 Komiteja baidās, ka jau tā grūti organizējamā Eiropas, starptautisko vai vietējo nevalstisko organizāciju un apvienību palīdzība varētu kļūt neiespējama attāluma, papildu izmaksu, atbildīgo kontaktpersonu vai iestāžu skaita palielināšanās vai saspīlēto attiecību dēļ, vai arī vietējo apvienību līdzekļu trūkuma dēļ dažās valstīs.

3.8 Neraugoties uz nepieciešamību atvieglot pirmās uzņemšanas vai tranzītvalstu slogu un aktivizēt darbu pie tā, lai padarītu bēgļu dzīves apstākļus normālus un cilvēka cienīgus, iespējamā sadarbība starp pirmās uzņemšanas valsti vai tranzītvalsti attiecībā uz dzīvesvietas maiņas programmām nekādā gadījumā nedrīkstētu aizstāt patvēruma meklētāja tiesības Eiropas Savienības teritorijā, nedz arī Ženēvas konvencijas dalībvalstu pienākumus individuāla patvēruma pieprasījuma sakarā.

3.9 Komiteja atgādina, ka jāturpina "politiskais" darbs ar izcelsmes valstīm, īpaši aicinot un palīdzot ievērot cilvēktiesības valstīs, kuras ir vai nu izcelsmes valstis, uzņemšanas vai tranzītvalstis, atkarībā no personu *individuālās situācijas*, un pienākumi ir jāsadala starp visu reģionu valstīm.

3.10 Joprojām ir iespējami masu pieplūdumi. Direktīva par uzņemšanu masu pieplūduma gadījumos <sup>(1)</sup> tiek piemērota tikai masu pieplūdumiem Eiropas Savienības teritorijā, un Komiteja nožēlo, ka paziņojumā nav aplūkota palīdzība šādos gadījumos, bet Komiteja iesaka izmantot dzīvesvietas maiņas programmas.

#### 4. Secinājumi

4.1 Legālu imigrācijas ceļu pavēršanai būtu jāatbilst emigrācijas un imigrācijas vajadzībām, kamēr *patvēruma ceļiem būtu jābūt atvērtiem tikai patvērumam, un ir jāņem vērā pilnīgi visas aizsardzības un normālas un cilvēka cienīgas dzīves izveidošanas vajadzības bēgļiem*, neatkarīgi no sadarbības ar trešajām valstīm vai ilgtermiņa palīdzības iespējām ekonomiskajā, sociālajā un vides plānā Eiropas Savienībā, kas tiek sniegta papildus individuālajai starptautiskajai aizsardzībai, nevis tās vietā. Te nedrīkstētu vilkt paralēles, pat ja iemesliem ir līdzīgi cēloņi, cēloņsakarība nav sistemātiska starp reģioniem, kas pasaules ekonomikā ir maz iesaistījušies vai nav iesaistījušies nemaz un kuros netiek ievērotas cilvēktiesības.

4.2 Lai no kuras puses arī raudzītos, spriedumi par kopīgas patvēruma politikas attīstību ir stingri, nevalstiskās organizācijas un arodbiedrības kā nacionālā, tā starptautiskā līmenī arvien vairāk uztraucas par Eiropas Savienības neturētajiem solījumiem. Šajā kontekstā Komiteja aicina Komisiju izstrādāt paziņojumu par "ilgtermiņa risinājumu" izstrādāšanu un īstenošanu.

4.3 Komiteja uzskata, ka Komisija un Padome nedrīkstētu ignorēt trauksmi, kas sacelta ap šo situāciju, kurā Tamperes saistību rezultātā ir pieņemtas direktīvas vai reglamentāri pasākumi, kuros viena pieeja ir izrādījusies privileģētāka par citām. Komiteja vērs uzmanību uz faktu, ka Eiropas sabiedriskais viedoklis ir izveidojies no vairākiem strāvājumiem, tas nav viendabīgs un viengabalains, tieši tāds, kāds raksturīgs atvērtai sabiedrībai, kas balstās uz demokrātiju un tiesībām. Turpmāk Komisijai savā pieejā un Padomei savos lēmumos vajadzētu interpretēt Tamperes saistības izveidot brīvības un taisnīguma telpu galvenokārt kā pilsoņu un personu tiesības, saskaņā ar Pamattiesību hartu, un kā *no tās izrietošus pienākumus valstīm*.

4.4 Nomierinošie skaidrojumi, kas sekoja pēc 2001. gada 11. septembra atentātiem, parāda savu ierobežotību gan dažādu Eiropas nacionālo vēlēšanu rezultātos, ieskaitot nepārtraukti

pieaugošo nepiedalīšanos šajās vēlēšanās, gan dažādos bruņotos konfliktos, kas pārauguši hroniskos pilsoņu karos, vai arī vispārējo cilvēktiesību neievērošanā.

4.5 Desmit gadu laikā Eiropas Savienība savās dalībvalstīs ir uzņēmusi un atzinusi neskaitāmus bēgļus, taču reālās vajadzības rāda, ka, lai cik nozīmīgs būtu Eiropas Savienības ieguldījums, ir jāizstrādā izcelsmes reģionu atbalsta programmas (piemēram Āfrikas un Kasvanamas), kuras, tāpat kā dzīvesvietas maiņas programmas Eiropas Savienībā, veicinātu bēgļu vai patvēruma meklētāju situācijas uzlabošanu un dotu viņiem tiesības uz starptautisku aizsardzību.

4.6 Komiteja atbalsta paziņojuma priekšlikumu ar noteikumu, ka tiek noskaidroti sekojoši jautājumi:

- labāka izturēšanās pret patvēruma meklētājiem visu dalībvalstu teritorijās, un patvēruma atteikšanas pārtraukšana, neizskatot pieprasījumus, kas nāk no izcelsmes valstīm vai reģioniem, tādējādi pārkāpjot neatraidīšanas principu, dalībvalstīm ātri ieviešot likumdošanā un īstenojot direktīvas "Procedūras" un "Atbilstība", izmantojot iespēju iekļaut normas, kas ir augstākas par minimālajām normām;
- lai tiktu ievēroti noteikumi par *nevalstisko organizāciju un bēgļu palīdzības organizāciju klātbūtni* uzņemšanas centros, slēdzot partnerattiecību līgumus ar uzņemšanas zemes varas institūcijām vai vismaz izskaidrojot bēgļiem viņu tiesības.
- kvalifikācijas principa pārskatīšana, saskaņā ar kuru dažas izcelsmes valstis un tranzītvalstis tiek uzskatītas par "drošām trešajām valstīm", kaut gan tās liedz patvēruma meklētājiem iespēju individuāli izskatīt viņu situāciju un tiesības.
- paskaidrošana, ka Ženēvas konvencionālais statuss ir noteicošais procedūrā par tiesību noteikšanu uz papildu aizsardzību <sup>(2)</sup>;
- paskaidrošana, ka dzīvesvietas maiņas programmu izmantošanu bēgļu statuss tiks atzīts saskaņā ar Ženēvas konvenciju, un bēgļa vai papildu aizsardzības izmantotāja statuss — saskaņā ar direktīvu "Atbilstība", kas jebkuros apstākļos ļaus ievērot viņu pamattiesības, un ka viņi netiks de facto atzīti par "neizlemtiem gadījumiem" bez tiesībām apmesties uz dzīvi Kopienas vai trešajās valstīs.

Briselē, 2004. gada 15. decembrī

Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas  
prezidente  
Anne-Marie SIGMUND

<sup>(1)</sup> Direktīva 2001/55/EK.

<sup>(2)</sup> Skatīt Komisijas paziņojumu COM(2004) 503 galīgā red.un Komitejas atzinumu par to (SOC/185).